

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

I.

Počasi, ženske, počasi! Mašino nam boste prevrnile,“ je vpil meglenega jesenskega popoldne na ljubljanskem kolodvoru izprevodnik, obdan kakor ladja sredi razburkanih valov od množice, ki je drla v smešnem strahu, da zamudi vlak, proti vagonom, se prerivala po stopnicah in gnetla skoz vrata. „Kdo je izgubil to culo?“ je zavpil zopet, pobral malovredno culo in jo vzdignil kvišku. „Kdo je izgubil to ameriansko culo, polno tolarjev?“

Na strani sta gledala to nepotrebno vrvenje dva gospoda, eden mlad, v eni roki kofer, v drugi lok za gosli, pod pazduho dežnik, se je smejal prostosrčno in dobrodušno, drugi, ki mu je že sivela brada, s ščipalnikom na nosu, smotko v ustih, je prezirljivo in porogljivo nabral čelo in stisnil usta, češ, bedaki, ki ne vedo, da ne odide vlak brez njih, kakor da bi bili prihiteli oni na kolodvor zaradi vlaka, ne vlak

zaradi njih. Počasi in dostojno je stopal v oddelek drugega razreda, kamor se mu ni bilo treba riniti. Mladenič, ki očitno ni imel pravice do tako gosposke vožnje, je čakal potrpežljivo, da se je napolnil tretji razred, in žel sad svoje potrpežljivosti, ko mu je pomignil izprevodnik, naj stopi kar v drugi razred.

„Bogomir Janež, učitelj v Podlomu,“ se je predstavil, ko je odložil v vozu prtljago, gospodu, ki je že sedel udobno na mehkem sedežu.

„Takorekoč učiteljska tovariša,“ je odgovoril gospod, ga bistro pogledal s svojimi sivimi očmi in mu podal roko tako milostno, da je čutil mladi učitelj, da besedica „takorekoč“ ni nepotreben pristavek. „Jaz sem dr. Osat, umirovljeni profesor, ki živim že dalje časa v Podlomu. Jako me veseli seznaniti se z našim novim učiteljem. To ni Vaša prva služba?“

„Ne, druga. Dosedaj sem bil v hribih; zdaj pridem nekoliko med ljudi. Učitelj Meglič mi je na-